

Vacances pagades

Hi ha molta gent que no entén l'humorisme ni la sàtira. I, potser, més que no pas no entendre'ls, els fa por. Esguarden, tant l'un com l'altra, amb certa aprehensió, amb un recel ja innat. Naturalment, aquesta mena de gent no pot llegir—ni menys entendre—cap llibre de Pere Quart, autor del que avui presentem. S'esgarri-farient i potser agafarien una indigestió.

La poesia de «Pere Quart» (pseudònim, com tothom sap, de l'escriptor sabadellenc Joan Oliver) sempre ha estat punyent, cruel; a voltes, cinica, sarcàstica. Però sempre ha estat també, per damunt de tot, veritable poesia.

«Vacances pagades» ens confirma plenament totes les qualitats que l'obra de Pere Quart ha vingut demostrant des del seu enginyós «Bestiari», i dintre de la magnífica i ascendent trajectòria de l'autor ve a palesar l'assoliment de la plenitud expressiva, la culminació del seu estret poètic, d'extraordinària vàlua i densitat.

Josep Ferrater Mora, l'il·lustre filòsof, en el magnífic i sucós pròleg que encapçala aquest volum de poemes, ens diu, entre d'altres coses molt interessants, que aquest treball de Pere Quart és el «testimoni d'una voluntat obstinada de desfer-se de mites, de mentides i de metzines».

Potser, per això, la seva manera d'escriure és sovintment amarga—alguns crítics l'han qualificada de corrosiva—però té un hàbit profund d'humanitat, de sinceritat i de noblesa, que fa que la sàtira a les seves mans tingui, com sempre, (i sigui un dels seus mòbils), un to moralitzador, que podrà passar desapercebut al lector superficial i poc perspicaç que només sabrà veure les paraules massa crues, i a voltes massa gràfiques, sense aprofundir en el missatge del poeta.

I aquest missatge no és altre que el de fer la guerra, amb tots els ells i ells i sense eufemismes, a la hipocresia, a la injustícia, al pecat i al desgavell que pasturen arreu i que cada dia es van fent, més i més, els amos del món i dels cors dels homes.

I utilitza les armes de la sàtira i de la cruesa per a combatre i atacar a fons les nafres que, amb gust o a contracor, anem arrossegant i mantenint. Però gairebé sempre ens dona aquestes armes embolcallades amb un profund lirisme, amb una perfecció formal sumament reeixida, la qual cosa acredita la pròpia afirmació de Joan Oliver en dir-nos que «el mòbil suprem de la seva poesia és l'afany de la impossible Bellesa».

Com diu molt bé Ferrater Mora, en el pròleg abans esmentat, la poesia de Pere Quart «és una de les poques que no té palla ni brossa. Que és pura, nerviosa, essencial profunda i alhora irònica, expansiva i continguda, cordial i retallada». I que, sens cap mena de dubtes, ha de tenir pregona projecció damunt les promocions dels joves poetes catalans.

Dins la línia escaritament irònica i d'atac, podem citar els poemes «Sis endevinalles», «Bones festes», «Pregària de gener», «Christmas», «Cent anys de Joan Maragall» i «Lletania». Acotxats amb un accentuat lirisme, destaquem «Lai», «Espero, sospito, temo, voldria», «Les soledats», «Confidències a Antonio Machado», «Mort de Carles Riba» i el que dona nom al llibre.

Creiem sincerament que és una obra que cal llegir i meditar sense presses. I llavors comprendrem perfectament que, dins el panorama actual de les nostres lletres «Vacances pagades» representa una fita important. Pel nostre gust, gosem dir que aquest recull i «La pell de brau», de Salvador Espriu (cadascun dintre del seu estil i del seu tema), són els dos llibres més inquietants i de més volada dins la producció poètica dels nostres autors d'avui.

Amb aquest llibre, Joan Oliver guanyà el Premi Ausiàs March (Benicarló 1959), que es convocà amb motiu del cinquè centenari de la mort del gran poeta valencià. L'edició que comentem ha estat publicada per la Diputació Provincial de València, i a fe de Déu que no s'ha lluit pas gens en la presentació, la

qual cosa lamentem de debò.

M.

Fitxa del llibre. VACANES PAGADES. Pere Quart. Diputació Provincial de València. 1.ª edició, 1960. 94 pàgines 35 pessetes.

Ventana al mundo

Concilio y seglares

El cardenal Confalonieri, secretario de de la Sagrada Congregación Consistorial dijo: «No conviene pensar que el seglar tiene simplemente el deber genérico de orar por el Concilio. No solamente el seglar debe ser invitado a las ceremonias solemnes de la inauguración y de la clausura del Concilio mismo, sino que algunos de sus representantes han sido llamados a presentar su contribución de hombres de doctrina y de ciencia a algunas de las comisiones preparatorias. Además aunque sea exacto decir que en general no se ha pedido a los seglares el dar sus votos, es un hecho que tienen la entera facultad de solicitar audiencia cerca de sus ordinarios locales, para proponerles lo que podría parecerles útil, especialmente en lo concerniente a la parte disciplinaria».

Polonia

Los principales órganos de prensa católicos no han podido consagrar, hasta ahora, más que un reducidísimo espacio a la encíclica «Mater et Magistra»: sólo unas pocas líneas informativas.

Congreso internacional sobre el Culto al Sagrado Corazón

Oficialmente se anuncia que a las nueve y media de la noche del día de ayer Su Santidad el Papa Juan XXIII accionando un radioconmutador iluminó la estatua del Sagrado Corazón y el templo expiatorio nacional de la montaña del Tibidabo. El Señor alcalde de Barcelona y el Cardinal Arzobispo de Tarragona, hicieron el pregón y la alocución del Congreso que empieza.

SUPLEMENTO DE LA HOJA DIOCESANA

Con Censura Eclesiástica

Depósito legal: B 15969-1960

GRÁFICAS PADRE KOLBE

